

L'OPINIÓ

Any V-Número 323
Preu: 10 cèntims

BARCELONA · Dijous, 16 de juny de 1932

NI TRACTES DE FAVOR NI CONTEMPLACIONS

Dies enrera era empresonada, a Oviedo, tota la Junta Directiva d'una entitat de dreta integrada per senyors que paguen contribució, que tenen comptes corrents als Bancs, que porten americana i corbata, alguns d'ells propietaris d'automòbils i en possessió d'una situació benestant.

Aquests honorables ciutadans es dedicaven a la producció i confecció, en gran escala, de fulles clandestines amb les quals, en llenguatge groller, emparats en l'anònim, llançaven calúmies i insidies contra la República i difamaven els seus homes.

Aquests senyors d'Oviedo ara són a la presó no pas en nom de la llei de defensa de la República, per haver atacat el règim, sinó com a culpables d'un delictu comú, i el ministre de la Governació anunciava que hi estarien un quant temps pel fet d'haver apel·lat a l'impressió clandestina, quan la República no ha posat cap restricció a la llibertat d'impremta, ni a la crítica de la seva obra.

Heus ací un cas exemplar de la tasca a què es lliuren, emparats en el règim de llibertat que la República s'ha donat, elements conservadors, que per la cultura que s'han pogut donar haurien de procedir d'una manera que només podríem esperar no trobar-la en la gent inculta avesada a actuar per procediments tèrbols.

Però és que avui una part de les classes conservadores del país viu completament al marge de la llei, i estima lícits tots els sistemes deshonestos per a combatre un règim que l'ha desposseït dels privilegis de què gaudia.

En aquest sentit l'obra d'aquests anarco-conservadors en desprestigi del país, a part de la repulsa ciutadana que ja troba, cal que sigui objecte, per part del Govern, del tracte que es mereix, sense sentimentalismes ni contemplacions, que ja se n'han tingut massa amb aquesta mena d'elements perturbadors.

Els elements anarquistes que han participat en fets de perturbació de la vida de la República, han estat empresonats i han estat deportats alguns d'ells. En canvi quan s'han agafat generals, catòlics i conspiradors monàrquics — sens dubte més perillosos que els altres perquè tenen més diners — se'ls ha donat tracte de preferència, se'ls ha deixat sortir quan ha semblat que podia convenir donar-los permís, i encara la premsa republicana molts cops ho ha assenyalat amb un cert goig dient: «Ja veieu amb quina cavallerositat tracta la República els seus adversaris!»

Potser és hora que hi hagi una llei igual per a tots. El diputat per Sevilla senyor García-Bravo parlava dies enrera a les Corts Constituents, de la situació social de Sevilla i deia que la perturbació d'aquella província ve aguditzada per l'actuació d'aquests elements que en l'antic règim se'n deien «elements d'ordre». Afegí que en algunes ocasions existien relacions íntimes, interessades entre els extremistes de la dreta i els extremistes de l'esquerra, i que tant a Marchena com a Tomares — i això havia estat denunciat ja al ministre de la Governació i al governador de Sevilla — un potentat pagava la casa on tenien el seu domicili social els elements de la F. A. I. Aquest potentat, protector d'anarquistes, és el senyor Ibarra, segons denunciava un altre diputat, el senyor Casas.

L'acusació del diputat García-Bravo era crua i contundent. «Subversió — deia — no és solament atemptar, pistola en mà, per la violència, contra els poders legítimament constituïts. Per a mi — afegia — la subversió és dispreçar els reials, les puges, les malvolences contra el règim, de moviments patriòtics, de generositat aparent, de puresa aparent, amb l'agraïment que si alguna disculpa o compassió poden mereixer-nos aquells que atempten contra els poders constituïts, pistola en mà, serà l'extraviament a què els porta la seva pròpia incultura i ignorància, o la gallardia amb què alguns es juguen la seva vida en lluita pels seus ideals; però aquesta comissió no podem tenir-la nosaltres per a aquests elements que es diuen d'ordre, perquè encara que generalment són incultes, tingueren educació, i no ens combaten cara a cara, sinó d'una manera emboscada i artera, i quan la subversió apareix en aquells, socialment situats en els cims, el dany és major pel perillós mal exemple que donen.»

Es a Oviedo, és a Sevilla, és a Madrid, és a tot el territori de la República, on la gent de diners actua contra el règim per procediments que a part d'ésser suïcides — i no ho veuen — no els empararia cap ciutadà que tingues noció del que és la vergonya, l'honor i la dignitat.

Potser és hora que no es tinguin no tractes de favor — que no haurien d'haver-se tingut mai — sinó que no es tinguin més contemplacions amb aquests elements. Tot el país hi estarà conforme.

LA SITUACIÓ XILENA

CORONEL GROVE

El governant xilè, partidari d'una actuació esquerrana extremista

Mentre a l'Argentina hi ha gran efervescència política a base d'una suposada intervenció militar, la qual, segons diuen, reclama una nova dictadura, el Govern xilè sembla accentuar el seu caràcter radical d'esquerra, fins al punt que un dels nostres diaris més emburgesats es pregunta amb una inquietud inefable: «Serà implantat un règim neament soviètic?», per a tranquil·litzar-se més avall una mica amb unes suposades declaracions d'un ministre, explicant que «el Govern xilè no és partidari de solucions immediates».

Encara que ens tornin a tractar de filocomunistes els filopapistes, no podem negar que trobaríem grotesc que un Govern que vol ésser d'esquerra a Xile no es llançés immediatament a fer les coses que creu que seran solucions. A Xile no pot hom triar actualment entre la dictadura i la de-

moeràcia, sinó entre dues (o tres o quatre) dictadures més o menys oposades. Els xilens com cal poden donar-ne les gràcies a les castes i als interessos que han dominat el país llargament sota una ficció de Govern democràtic i en aquests darrers anys s'han desvergonyit deixant-se protegir per una dictadura militar de les més desastroses.

Ara és evident que un Govern que puja al poder revolucionàriament per a combatre la tirania dels agiotistes, els grans terratinents i els capitalistes estrangers, ha d'actuar ràpidament fins a destruir les xarxes morals i materials amb què aquests interessos tenen agarrat el país, abans de fer-li una multa que aquest no podia respondre democràticament. Per això podem afirmar que si Grove i els seus companys comencen a contemporitzar, serà senyal que el nou ministre s'haurà aïllat amb aquells interessos, que li deixaran preparar tranquil·lament qualsevol tupinada dictatorial mentre traïxi les idees i els sentiments que poden justificar el seu enlaïrament revolucionari.

A. B.

L'afer March-Gil Robles-Maura i Cia.

La premsa madrilenya destaca la posició gens airosa en què han quedat els reaccionaris calumniadors.—El senyor March ha ingresat finalment a la presó

Madrid, 15. — Tots els diaris del matí dediquen extensos comentaris a la sessió d'ahir, en la qual es discutí la interpellació del diputat agrari senyor Gil Robles sobre el Monopoli de tabacs a les places de sobirania d'Àfrica.

«La Libertad» elogia el discurs del senyor Lerroux, que qualifica de gest generós del cap del Partit Radical. Diu també que fou baldera la sessió, considerant un error l'haver-se portat la qüestió cap a un aspecte polític.

«Ahora» troba bé que s'hagi discutit la qüestió en sessió pública per evitar que els informes incomplets desorientessin l'opinió i afegeix que la sessió d'ahir satisfé plenament aquesta necessitat. Elogia moltíssim el discurs del senyor Prieto.

«El Liberal» diu que el Govern republicà sortí més fort que ho estava, de la Cambra. S'ha demostrat que res no es podrà contra la República, mentre hi hagi homes com Manuel Azaña i el senyor Lerroux, que senten fins a aquest punt el fervor republicà.

«El Sol» elogia els discursos dels senyors Prieto, Carner, Lerroux i Azaña i afegeix que la unanimitat parlamentària republicana destruí de falsos terminant tots els anuncis d'oposició integrats per diversos grups en bloc compacte. Tots aquests anuncis es diluïren en l'horitzont de la Cambra.

«El Socialista» dedica càlids elogis al senyor Prieto i qualifica el discurs d'una peça acusatòria mestriola.

«EL DEBATE» ES FA UN PANORAMA POLITIC PER AL SEU US PARTICULAR

Madrid, 15. — «El Debate» diu, respecte la situació política, que s'insin-

Ja són tretze

GIL ROBLES

Hi faltava el senyor Gil Robles. Ara ja hi és. Són tretze, doncs, i no dotze, els diputats que votaren contra l'aprovació del dret primer de l'Estatut de Catalunya. El senyor Robles no es trobava present a la Cambra en el moment de la votació, però després ha cuitat a fer saber el seu sufragi desfavorable, dalerós d'ésser inclòs en el quadre d'honor que han publicat A B C, El Imparcial i d'altres papers impresos, vestals del temple de la unitat.

No sabem però, si als dotze diputats presents i votants en el lloc i moment oportú, els haurà fet gràcia l'adhesió del tocatardà Robles. Dotze és un nombre que fa bonic. En canvi, el tretze té una tradició fatídica. Dotze eren els apòstols. Però un dia en què es reuniren tretze, ja hi hagué un Jodes. Els tretze campions de la integritat han de mirar-se entre ells desconfiadament, pensant en quin d'ells s'amaga el possible Jodes de llur causa.

El nombre tretze és de mal averany com a xifra d'un agrupament més o menys circumstancial. Aquest tretze —tretze fet d'unitats bàrbares, anquilosades i monàrquiques—, balanç de la primera batalla de l'Estatut, portarà pèrda als que s'hi aïllaren. N'estem convençuts. A aquests tretze els esperen els fracassos més considerables. Està segur el senyor Gil Robles que el paperet tristíssim que ha fet amb les acusacions al senyor Prieto, no és ja que comença a funcionar el malefici del tretze?

Una altra prova clara de la gran visió política de la Lliga:

Ventosa va dir a Bilbao i València que l'única cosa que sobrava eren el Govern i el Parlament actual.

Aquests Govern i Parlament han donat satisfacció, segons diu «La Veu», a l'article fonamental dels Estatuts de la Lliga.

teix novament en la pròxima retirada dels socialistes del Govern, i encara s'assegura que aquesta retirada estava decidida per al dia de la tornada de Priego del President de la República. Si no es portà a efecte fou pel plantejament de la qüestió del Monopoli de tabacs. Conspicua del socialisme que ocupen càrrecs d'importància no es recaten de dir això darrer. Per altra part, diuen els comentaristes que l'actitud adoptada ahir pel senyor Lerroux, oferint incondicionalment tots els seus vots al Govern, és una demostració més que es va a la solució de concentració republicana, amb exclusió, com és natural, dels socialistes, i heus ací la cordialitat, i encara, l'entusiasme de què donaren mostres anit els senyors Azaña i Lerroux.

Amb tot això es relaciona també una altra notícia, segons la qual, entre el personal obrer i d'oficines de les Companyies de ferrocarril, afecte a la Casa del Poble, s'estan recollint signatures amb objecte d'elevat un escrit al Sindicat ferroviari, afiliat a la U. G. T., per a demanar junta general extraordinària a fi de tractar d'allò referent a la demanda d'augment de sou i de les gestions portades a cap a aquest efecte per la directiva d'aquell Sindicat.

EL PRESIDENT DE LA REPUBLICA FELICITA EL SR. PRIETO

Madrid, 15. — La família del cap de l'Estat, que des de la tribuna presidencial de la Cambra va presidenciar el debat d'ahir a la tarda, en arribar a casa seva informà el president de la República del que havia ocorregut en la sessió.

El senyor Alcalà Zamora cridà per telèfon el ministre d'Obres Públiques i el felicita calorosament.

PRIETO COMENTA EL DISCURS DE GIL ROBLES

Madrid, 15. — Ahir a darrera hora el ministre d'Obres Públiques tornà a la Cambra per tal de corregir les qüestions del seu discurs, parlant amb els periodistes que encara es trobaven a l'edifici.

Comentà el senyor Prieto els incidents del debat, i com que un dels informadors li va dir que al seu judici l'error del senyor Gil Robles havia consistit en involucrar la defensa del senyor Calvo Sotelo amb la del senyor March, el senyor Prieto exclamà:

—Exacte. La defensa del Sr. Calvo Sotelo pel Sr. Gil Robles hauria estat sempre vista amb simpatia, i potser més ja que el senyor Calvo Sotelo és el menys culpable de tots. Però el senyor March no té defensa possible.

EL PROCESSAMENT DE L'ALCALDE DE MELILLA

Madrid, 15. — El diputat Sr. Armaza, amb una comissió de Melilla, ha visitat diversos ministres demanant-los que s'aixequi el processament contra l'alcalde de Melilla, senyor Bernadiz, per les manifestacions que va fer sobre el monopoli de tabacs sobre el Protectorat.

LA DETENCIÓ DEL SENYOR MARCH

Madrid, 15.—Aquesta tarda s'ha reunit la Comissió de responsabilitats i ha pres mesures preventives contra el senyor March com incurs en les responsabilitats referents a l'assumpte dels tabacs. És nomenat una subcomissió perquè entengui en aquesta qüestió. Està formada pels senyors Serrano Batanero, Suárez, Uriarte, Martín de Antonio, Rodríguez Piñero i Menéndez (don Timoteo).

S'acordà per unanimitat demanar la detenció del senyor March

i s'envià un ofici a la Direcció General de Seguretat, que lliurà personalment el secretari de la Comissió, senyor Rodríguez Piñero.

El cap de la Brigada d'investigació criminal, senyor Parici, d'acord amb les ordres rebudes, es traslladà al domicili del senyor March i va procedir a la seva detenció, conduint-lo a la Presó Model, on fins ara roman incomunicat.

El senyor Rodríguez Piñero manifestà als periodistes que solament s'havia pres una mesura de precaució contra el senyor March, mesura que autoritza l'article 6 de la Llei especial de responsabilitats. La Comissió no s'apartarà del dret legal, concedint al detingut totes les garanties de la llei processal.

EL SENYOR MAURA NO ES FA RADICAL

Madrid, 5.—El senyor Maura ha desmentit la notícia que pensés ingressar al partit radical.

COM FOU DETINGUT EL SENYOR MARCH

Madrid, 15.—La detenció del senyor March es portà a cap a les tres menes quart de la tarda pel comissari senyor Paracicio, com ja havem dit. El senyor March no oposà cap resistència. Des de el seu domicili fou traslladat a la Direcció General de Seguretat i després a la Presó Model.

En ésser detingut estava redactant una nota de contestació als discursos dels senyors Prieto i Carner.

EL SENYOR LERROUX, COMENTA LA SESSIÓ

MADRID, 15.—A darrera hora de la tarda sortí als passadissos del Congrés el senyor Lerroux, que fou rodejat pels periodistes i alguns diputats.

El cap radical preguntà quins comentaris es feien de la sessió d'ahir i de la seva actitud.

—Molts i molt variats — contestaren.

—No m'estranya — digué el senyor Lerroux—. Ja ho diu el refrany: «Posa la teva opinió en consell i uns diran blanc i altres negre».

Un periodista li digué que una de les opinions que s'exposà era que l'estabilitat del Govern estigué en mans del senyor Lerroux i que fou l'àrbitre de la situació.

—D'acord amb la realitat de la situació — contestà — jo solament em vaig atendre al compliment del meu deure. Vaig fer el que devia i podia fer. Ara és necessari que continuem discutint les coses amb serenitat absintint-nos de plantejar debat d'alçaria per a coses tan insignificants, absolutament al marge de la política i del règim. El que es produeixi s'haurà de manifestar sense estridències.

EL SENYOR MAURA CADA DIA ES DESINFLA UNA MICA MES

Acabada la conversació del senyor Lerroux amb els periodistes, s'apropà el senyor Maura, el qual digué:

—Consti que el qui va estar encertat vaig ésser jo.

El senyor Lerroux contestà:

—Sortosos els homes que tenen la vostra edat i poden dir amb jactància: Jo sóc el que tinc raó. Els que tenim més edat, dubtem sempre en mantenir que som posseïdors de la veritat; consti que quan jo sigui el vostre president, no us deixaré discutir.

—Aleshores em tindreu que matar — contestà el senyor Maura.

—No — acabà dient el senyor Lerroux — simplement l'obligaria a dimidir.